

Takuya OKAMOTO
Illust : SHIRABII

ทิวปองท์สนธิศึกษาต่างโลก

ก๊วนฮาที่สนศึกษาต่างโลก

Story : Takuya OKAMOTO

Illust : SHIRABII

ตัวอย่าง

๒
 ทัศน
 ศิษย์
 งาม

Illust : SHIRABII

สารบัญ

- บทที่ 1 ออกเดินทางไปกับคนศึกษาถิ่นเถอะ... 10
- บทที่ 2 มาเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น
ที่ไปกับคนศึกษาถิ่นเถอะ... 34
- บทที่ 3 ทุกคนมาทานข้าวอย่างสนิทสนมกันเถอะ... 65
- บทที่ 4 ถ้าไปกับคนศึกษาแล้วเกิดพลัดหลงกับเพื่อน... 92
- บทที่ 5 เลือกรุ่นที่จะมาอยู่กลุ่มเดียวกันสิ... 133
- บทที่ 6 ลองเดินดูสถานที่จริงด้วยสองเท้าของตัวเอง... 187
- บทที่ 7 อย่าไปเที่ยวแล้วทะเลาะกันให้คนพื้นที่เห็นสิ... 239
- บทที่ 8 แเบกของฟากขึ้นบ่าแล้วมุ่งหน้าไปเมืองต่อไปกัน... 286
- Epilogue ... 319

~

น

ใต้

เหนือ

ปรา

สาท

~

“ฮึฮึ แต่เจ้าไม่ต้อง
หมดอาลัยตายอยากขนาดนั้นหรอก
เราไม่ได้แอบเข้ามากลางดึก
เพื่อทำลายกำลังใจของเจ้าเล่นหรอกนะ
อันที่จริง **เรามีแผนการนี่มาเสนอ**”

แนะ

นำ

ตัว

ละคร

ชาวากิ โคสุเกะ

เด็กหนุ่มที่มีความรู้รอบตัวด้านวัฒนธรรมอย่างละเอียด
และเปี่ยมไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เป็นกรรมการการออกค่ายทัศนศึกษา

จินโน อายะ

นักเรียนดีเด่นที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กของโคสุเกะ เป็นหัวหน้าห้อง

อิสึมิ โทกะ

สาวน้อยนักดาบที่หลงรักวัฒนธรรมดั้งเดิมของญี่ปุ่นหัวปักหัวปำ

คาวานากาจิมะ มายุมิ

สาวน้อยนักแสดงอัจฉริยะที่เล่นได้ทุกบทบาท

คิมุระ ชินทาโร่

ตัวอาอันดับหนึ่งของห้อง มี "ศิลปะแห่งการเปลี่ยน" หลากหลาย

คุโรงาเนะ มิจิโอะ

แฟนพันธุ์แท้ รถไฟตัวพ่อ เวลาคุยเรื่องอื่นนอกจากเรื่องรถไฟมักจะเงียบ

ซาคางามิ ยูคิโนะ

สาวน้อยคลังเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับท็อปของประเทศ

ทาคาราดะ ไม

สาวน้อยวรรณกรรม

ที่อ่านนิยายแฟนตาซีแทบจะทุกเล่มในโลกมาแล้วแบบทะลุปรุโปร่ง

นาคันดาคาจิ จูริอะ

เด็กสาวที่เป็นนางแบบนิตยสารวัยรุ่น

ฟูจิซากิ โทกะ

แฟนแข่งกีฬามีสภาพจิตใจอบอุ่นเป็นพิเศษ

มารูยามะ ทาคูโร่

เกมเมอร์เดนตายที่พกสารพัดเครื่องเกมติดตัวไปออกค่ายทัศนศึกษาด้วย

มุนากาตะ สึโตมุ

ซูเปอร์นักเพาะกายม.ปลายที่หน้าแก่เกินอายุไปเยอะ

ชอบกลัมน้ำอ้อมมัดใหญ่ของตัวเองเป็นพิเศษ

พริสซิลลา

เจ้าหญิงของโลกที่พวกโคสุเกะมาเยือน ชื่นชอบวัฒนธรรมของโลกอื่นมาก

บทที่ 1 ออกเดินทางไปทัศนศึกษากันเถอะ

รถบัสนี้มีเหล่านักเรียนชั้นม.5 ห้อง 1 ของโรงเรียนเอกชนมิโดริงาโอกะโดยสารอยู่เดินทางมาถึงลานจอดรถของเรียวกัง¹ อย่างไม่มีบริวาร

เวลานัดรวมพลคือเจ็ดโมงเช้าที่สถานีโตเกียว จากนั้นนั่งชินคันเซ็น² ต่อเดียวถึงเกียวโต แล้วเปลี่ยนไปขึ้นรถบัสเช่าเหมาคันเพื่อมุ่งหน้าไปยังเรียวกัง เมื่อไปถึงก็นำสัมภาระไปเก็บที่ห้องพักแล้วทานอาหารเที่ยงพร้อมรับฟังการชี้แนะจากคณาจารย์ ส่วนในช่วงบ่ายก็ออกเดินทางไปไปยังสถานที่ท่องเที่ยวของเกียวโต

นี่คือกำหนดการในวันแรกของการออกค่ายทัศนศึกษา

บนใบหน้าของเพื่อน ๆ ที่ทยอยลงมาจากรถบัสนี้ คือสีหน้าแห่งความคาดหวังและความตื่นเต้นเล็กน้อย บนหน้าของผมเองก็คงมีสีหน้าแบบที่ว่าอยู่ด้วยเช่นกัน

¹ เรียวกัง - โรงเรียนแบบญี่ปุ่นขนาดเล็ก ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ตามแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและแหล่งน้ำพุร้อน (ออนเซ็น)

² ชินคันเซ็น - ชื่อเรียกรถไฟความเร็วสูงของญี่ปุ่น นิยมใช้เพื่อเดินทางข้ามจังหวัดเป็นระยะทางไกล

ผมหยิบเป้เดินทางจากที่เก็บของใต้ห้องรถแล้วมองไปรอบตัวเพื่อหาเธอคนนั้น

“อายะจัง!”

จินโน อายะที่ยืนคุยอยู่กับเพื่อนสองคนได้ยินเสียงเรียกของผมจึงหันมาหา

“อะไรเหรอ โคสุเกะ”

ถึงจะออกมานอกโรงเรียนแล้วแต่การตอบรับก็ยังคงเหมือนเดิม เรื่องนี้ทำให้ผมรู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย

“อ้อ แค่อายุจะปรึกษาเรื่องงานจำลอง³ ของคืนนี้น้อยนะ”

“อ้อ เอาสิ ทั้งสองคนล่วงหน้าไปก่อนได้เลยนะ”

“จ้า~ รู้แล้วๆ ทั้งสองคนคุยกันตามสบายนะ”

เพื่อนทั้งสองคนยิ้มกริ่มแบบมีเลศนัยพร้อมกับสะพายเป้ขึ้นบ่าแล้วออกเดินไปยังเรียวกัง

จินโน อายะเป็นหัวหน้าห้องของชั้นม.5 ห้อง 1 และเป็นเพื่อนสมัยเด็กของผมเอง เรียนด้วยกันมาตลอดตั้งแต่อนุบาลมาจนถึงตอนนี้ เรียกว่าเป็นเพื่อนที่ติดกันไม่ขาดจริงๆ แต่ก็เพราะอยู่ด้วยกันมานานมาก ความสัมพันธ์จึงอยู่ในสภาพแะแฉ้งโดยสมบูรณ์ ที่เรียกกันด้วยชื่อนี้ไม่ใช่เพราะมีความสัมพันธ์อะไรเป็นพิเศษ แต่เพราะเป็นชื่อที่ใช้เรียกกันมาตั้งแต่ที่เจอกันครั้งแรก ก็เลยใช้จนติดปากไปแล้ว

³ งานจำลอง - การแสดงตลกที่มีกิมมิกซ์ และการเดินประกอบ นิยมแสดงในงานรื่นเริง

การรักษาความสัมพันธ์ที่ถูกแซ่แข็งนี้ไปเรื่อย ๆ เชื่อว่าทางอายะจังคงไม่ได้รังเกียจอะไร แต่นี่เป็นความสัมพันธ์ที่ดำเนินมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าไม่รักษาเอาไว้ ด้วยสภาวะเช่นนี้พวกเราสองคนก็คงมีแต่จะห่างกันออกไป

ในช่วงแรกอายะจังเรียกผมว่าโคคุง (จนถึงป.1) เปลี่ยนมาเป็นโคสุเกะคุง (จนถึงป.3) และเป็นโคสุเกะห้วน ๆ (จนถึงปัจจุบัน) เป็นการเรียกชื่อที่เปลี่ยนไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น กลับกันผมเรียกอายะจังว่าอายะจังมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

มีบางช่วงเวลาที่ผมควรจะเปลี่ยนมาเรียกเขาด้วยชื่อเต็ม ๆ หรือเรียกด้วยนามสกุลได้แล้ว แต่ก็ปล่อยช่วงเวลาที่ว่านั้นผ่านไปจนล่วงเลยมาจนถึงตอนนี้

มันเป็นเรื่องกลัวที่ว่าถ้าเปลี่ยนวิธีเรียก ความสัมพันธ์ของพวกเราอาจจะเปลี่ยนไป แต่อีกห้าปีหรือสิบปีหลังจากนี้ ยังไงมันก็ต้องเปลี่ยนไปอย่างแน่นอน ดังนั้นแล้วผมจึงต้องหาทางปฏิบัติโลกแห่งความสัมพันธ์ที่แซ่แข็งอยู่ตอนนี้ให้ได้ก่อนที่จะทุกอย่างจะสายเกินไป

วันคืนล่วงผ่านไปด้วยความคุ้นเคย และถ้ามันจะมีการผจญภัยอะไรสักอย่างที่ผมควรทำทลายตัวเองดูละก็ นั่นก็คือการไปดวลกับความสัมพันธ์แซ่แข็งที่ว่าให้มันรู้แล้วรูด สิ่งที่เรียกว่าการทัศนศึกษาเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือชีวิตประจำวัน ในบรรยากาศที่ห่างไกลจากคำว่าคุ้นเคยแบบนี้คือโอกาสครั้งใหญ่ที่สุดที่ผมจะลงมือได้

จะว่าไป ที่ผ่านมามีได้ทั้งโอกาสในการออกผจญภัย

ไปแล้วหลายครั้ง

เทศกาลฤดูร้อนตอนป.6

วันวาเลนไทน์ตอนม.1

งานกีฬาสีตอนม.2

พิธีจบการศึกษาตอนม.3

งานวัฒนธรรมตอนม.4

เพราะทุกครั้งมันจะเกิดการประชุมในหัวตัวเองแล้วสรุปผลออกมาว่า “เดี๋ยวละ ถ้านึกถึงโอกาสที่ทุกอย่างจะพังพินาศไม่เหลือ ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องเสี่ยงออกไปผจญภัยเลย กระจายความเสี่ยงในชีวิตไปสิ นึกถึงเพิ่มสะสมผลงานตลอดชีวิตของตัวเองไว้ด้วย ตอนนี่คงสถานะเป็นเพื่อนสมัยเด็กไปก็ ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน ลองคิดดูดี ๆ สิ โลกนี้มีเด็กผู้ชายที่แค่จะเข้าไปทักเพื่อนผู้หญิงก็ยังไม่ได้อยู่เป็นภูเขาเลากาเลยนะ พอมานึกย้อนแล้วเอ็งนะมีบุญสุดๆ เลยนะเหว่ย”

แต่จำ มันจำเป็นต้องเปิดศึกขึ้นแตกหักเสียที ทั้งหมดนี้ก็ไม่ใช่เพื่อใครอื่น แต่เพื่อตัวผมเอง

ในโอเวนตีใหญ่ที่มีแค่ครั้งเดียวในชีวิตม.ปลายนี้ ผมตัดสินใจแล้วว่าต้องออกผจญภัยครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตให้จงได้

อันของสูงแม้จะต้องจิต ถ้าไม่คิดปันปายจะได้หรือ ถึงจะมีโอกาสโดนหมดสวนแบบไร้ความปราณีเช่น “จะให้พัฒนาความสัมพันธ์ตอนนี้คงไม่ไหว ยิ่งงเราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไปเรื่อย ๆ ดีกว่านะอะ” แต่ผมก็จะขอยอมรับความเสี่ยง แล้วกระโดด

ลงจากกระเบี่ยงของวัดคิโยมิสึ⁴ ไปให้ได้

“แต่พอกระโดดลงมาแล้วมันจะกลับไปเป็นเพื่อนเหมือนเดิมไม่ได้แล้วนะ! แรงปะทะมันอาจจะทำให้ร่างแหลกเป็นชิ้นๆ เลยกี่ได้!”

“กระโดดอะไรเหรอ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ชวยละ ความรู้สึกอยากผจญภัยมันซัดเกินไปจนหลุดออกมาทางปากซะแล้ว

“อะไรเนี่ย คุณายคิดกว่าทุกทีอีกนี่นา เริ่มต้นด้วยการทัศนศึกษาขนาดนั้นเลยเหรอ?”

“ส่วนอายะจังก็ไม่ออกอากาศเริ่มต้นอะไรเหมือนเคย”

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่สนุกกับการทัศนศึกษานะ แต่จะให้มาเย้วๆ เหมือนเด็กมันก็ไม่ใช่อะไร”

“ทำเป็นพูดดีไป ทัดไฮไลต์มาบานเลยไม่ใช่เหรอแม่คุณ”

ผมชี้ไปยังหนังสือคู่มือที่แลบออกมาจากเป้เดินทางของอายะจัง

หนังสือคู่มือที่จั่วหัวว่า “เอกสารประกอบการออกค่ายทัศนศึกษา” นี่ไม่ใช่หนังสือนำเที่ยวที่หาซื้อได้ตามท้องตลาด

⁴ กระโดดลงจากกระเบี่ยงของวัดคิโยมิสึ -- วัดคิโยมิสึ หรือ คิโยมิสึเดระ หรือ วัดน้ำใส เป็นวัดชื่อดังในจังหวัดเกียวโตและได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจากองค์กร UNESCO ในสมัยเอโดะมีความเชื่อว่า ถ้าหากกระโดดจากกระเบี่ยงของวัดคิโยมิสึ (สูง 13 เมตร) ลงมาแล้วรอดชีวิต คำอธิษฐานจะกลายเป็นจริง แม้ในปัจจุบันการกระโดดกระเบี่ยงนี้จะถูกสั่งห้ามไปแล้ว แต่คนญี่ปุ่นก็ยังคงใช้ถ้อยคำ “กระโดดลงจากกระเบี่ยงวัดคิโยมิสึ” ในเวลาที่ต้องการจะสื่อถึงการกระทำที่ต้องตัดสินใจให้เด็ดเดี่ยวตายเป็นตาย มาจนถึงปัจจุบัน

แต่เป็นของที่ผม --ซาวากิ โคสุเกะ-- หุ้มเทแรงกายแรงใจทำขึ้นในฐานะกรรมการการออกค่ายทัศนศึกษา

ในนั้นมีกำหนดการตลอดการเดินทาง รายชื่อเพื่อนในห้อง เบอร์ติดต่อฉุกเฉิน ข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวและแผนที่การเดินทางในเกียวโต ข้อควรระวังและรายชื่อสิ่งของที่ควรพกติดตัวเมื่อไปถึงปลายทาง เรียกได้ว่ามีทุกอย่างที่ควรจะมีสำหรับการทัศนศึกษาหนึ่งครั้ง

“อิม.....ก็แบบ สถานที่ที่เขียนแนะนำอยู่นี้ มีแต่ที่โดนใจฉันทั้งนั้นเลยนะสิ”

ถึงจะตอบมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่คนที่รู้จักกันมาเกินสิบปีอย่างผมสามารถสัมผัสได้ถึงอนุภาคแห่งความเขินอายที่แทรกมากับคำพูด กำลังใจอยู่แน่ๆ ไม่ผิดแน่ๆ ถ้าไม่เจินลิจะพิลึกมาก เพราะนี่มันเป็นคู่มือที่ผมเตรียมขึ้นมาเพื่อจะเดินเที่ยวกับอายุระจึงโดยเฉพาะไงละ

“ว่าแต่โคสุเกะ มีเรื่องจะปรึกษาไม่ใช่เหรอ?”

“อะ ใช่ว่า เรื่องงานจำพวกคีนี่นะ”

ตอนแรกตั้งใจว่าหลังจากทานมื้อเย็นแล้ว จะมีการประกวดร้องคาราโอเกะกันที่ห้องจัดเลี้ยงของเรียวกัง แต่ทางเรียวกังเพิ่งติดต่อมาเมื่อวานบอกว่าชุดคาราโอเกะเสีย ทุกคนจึงได้มอบหมายให้คณะกรรมการการออกค่ายทัศนศึกษาอย่างผมเป็นคนคิดหากิจกรรมอื่นมาทดแทน และข้อสรุปที่ออกมา ก็คือการจัดกิจกรรมจำพวกนี้นั่นเอง

ระหว่างที่นั่งชินคันเซ็นมาก็มีการแจกแบบสอบถาม

เกี่ยวกับการแสดงที่เพื่อน ๆ แต่ละคนทำได้ และตั้งใจจะเอาผลจากแบบสอบถามมาปรึกษากับหัวหน้าห้องอย่างอายะจังว่าสุดท้ายแล้วจะแสดงอะไรกันดี

เมื่อยื่นกระดาษแบบสอบถามไปให้ อายะจังก็เปิดดูอย่างว่องไว

กระดาษเปล่ามืออยู่ไม่น้อย นอกนั้นก็เป็นการตอบที่กระจัดกระจายกันไป

แสดงตลกคู่หู มายากลมือไว เดี่ยวไม่มีใครโฟน สะครันสด ฟันดาบอีไอ เข้าสนามแบบซูโม่ จั๊กจิ้ง แสดงล้อเลียน คุณครูแห่งโรงเรียนมัธยมปลายมิโดริงะโอกะ แอร์กีตาร์ ยกน้ำหนัก วาดภาพบุคคล หักกระเบื้อง สวีสต์สินค้า เกมพระราชปาหมอนแบบเอ็กซ์ทริม แสดงธรรม วิเคราะห์หลักการของรถพลังแม่เหล็ก สไลด์หัวไข่ไก่ เปิดศาลพิจารณาคดี เล่นเกม Xevious จนจบในครึ่งเดียวโดยไม่คอนทิว อ่านการ์ตูนลามกแบบออกเสียง สะครพลงพลังกล้ำ คาคาเฟแมว ฯลฯ.....

เรียกว่าแหวกกันไปคนละทิศจนหาจุดร่วมไม่เจอเลยทีเดียว แต่นี่ก็บ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของเพื่อน ๆ ในห้องแต่ละคนได้ชัดเจนดี

“แสดงตลกคู่หู มายากลมือไว คาคาเฟแมว พวกนี้พอได้อยู่.....อ่านการ์ตูนลามกแบบออกเสียง นี่ใครเขียนมาเนี่ย?”

“เอ่อ.....คาคาเฟแมวก็น่าไว้มั่ง”

“เอาเถอะ ก็คิดไว้บ้างแหละว่าต้องมีพวกแหกคอก แต่แค่นี้ก็น่าจะโอเคแล้วนะ ถ้าหัวข้อการแสดงมันไม่หลุดโลกเกิน

“ไปพวกคุณครูก็คงไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว ส่วนเรื่องการแสดง พอมีไฟลนกันเดี๋ยวก็น่าทำได้เองแหละ”

“ยังจริงจังไม่เปลี่ยนเลยนะเธอ”

ถ้าลองคิดดูตามจริง ที่น่าจะเรียกเสียงหัวเราะได้ดีที่สุด ก็คือการแสดงล้อเลียนคุณครูนี่แหละ ไม่ค่อยมีใครสนใจคุณภาพของการแสดงเวลาออกค่ายกันนักหรอก เล่นมุกวงในให้ปังน่าดีกว่าเยอะ

และถ้าจะให้พูดตามตรง ที่ผมมาปรึกษาเรื่องงานจำพวกนี้ก็แค่เพราะจะหาเรื่องคุย เรื่องลือลือสำหรับผมมันอยู่ต่อจากนี้

“ว่าแต่ อายะจัง ช่วงเที่ยวอิสระในวันที่สาม มีแพลนไปไหนแล้วรึยัง?”

“.....ก็ยังไม่แพลนไปไหนเป็นพิเศษหรอก ก็คงไปเที่ยวจุดที่เราไปๆ กับเพื่อนนั่นแหละ”

“อะ เหรอ”

“ก็งั้นแหละ”

“ฉันก็ไม่มีแพลนไปไหนเป็นพิเศษเหมือนกัน”

“อะ เหรอ”

“ไม่มีหรอก”

“.....แล้ว?”

“เปล่า ก็ยังไม่แพลนไปไหน ยังไม่ได้คิดได้เลย”

“แล้ว?”

ในตอนที่ผมปล่อยหมัดแย็บลองเชิงเข้าไปใส่การ์ดระดับ

กำแพงเหล็กนั่นเอง

“โย่ ทั้งสองคน”

คิมูระที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นก็เดินเข้ามาหาพร้อมกับบูมโฮ
ผมกับคิมูระรู้จักกันมาตั้งแต่ป.5 ถือว่าคบกันนานอยู่
ถ้าจะให้อธิบายเกี่ยวกับชายชื่อคิมูระด้วยคำคำเดียว
มันคงจะเป็นคำว่า “เปลือย” อย่างแน่นอน

ว่ากันว่าทุกคนย่อมมีพรสวรรค์ที่ไม่เหมือนใคร และ
คิมูระก็บรรลุถึงพรสวรรค์ของตัวเองตอนอยู่ชั้นป.5 ในกิจกรรม
รอบกองไฟตอนออกค่ายริมทะเล เด็กชายคิมูระได้ทั้งยางอายุ
ทั้งหมดไป และแสดงระบำเปลือยเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคน
ได้สำเร็จ นั่นคือวินาทีที่คิมูระรู้แจ้งแห่งตลอดในแนวทางชีวิต
ของตัวเอง

ตั้งแต่นั้นมา คิมูระก็เติมผันชีวิตตัวเองไว้กับการเรียก
เสียงหัวเราะด้วยร่างเปลือย “เรามาเริ่มกันแบบเปลือยๆ เหมือน
ตอนเพิ่งเกิดดิ้มัย” “ลมหทะเลสิ่งมันพัดเสื้อผ้าไปหมดแล้ว” “หนุ่ม
เปลือยผู้ก้าวข้ามกาลเวลา” ฯลฯ ตอนออกค่ายทัศนศึกษาช่วง
ม.ต้น หมอนี่ก็เปิดแสดงเดี่ยวไมโครโฟน (แน่นอนว่าไม่ได้อยู่
ในกำหนดการของค่าย) มีตำนานเล่ากันว่าคุณครูวิชาพลศึกษา
ที่เดินตรวจดูว่านักเรียนเข้านอนเรียบร้อยรึยังบังเอิญไปได้ยิน
เข้า แล้วหัวเราะท้องแข็งล้มกองอยู่หน้าห้อง ถึงพวกสายพลจะ
เขาจะนิยมมุขเสีอได้ละดีอกันเป็นปกติก็เถอะ แต่ความฮาของ
คิมูระนั้นยิ่งใหญ่จนต้องเล่าต่อกันมาเป็นตำนานจริง ๆ

ในคืนนี้ที่เป็นคืนแรกของการออกค่ายทัศนศึกษา

คิมูระก็มีแผนจะเปิดแสดงเดี่ยวไมโครโฟนในห้องนอนนักเรียนชาย

“ชาวากิเอ๋ย คินนี่เตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้ดีละ จันจะจัดทุกประสบการณ์ในชีวิตเด็กม.ปลายออกมาเล่า เตรียมเปิดประตูเพื่อเข้าสู่โลกใหม่ได้เลย!”

คิมูระกล่าวด้วยความมั่นใจแล้วก้าวฉับๆ ไปยังรียวกังก็ไม่รู้เหมือนกันว่าการเอาประสบการณ์ของหนุ่มม.ปลายมาเล่าเป็นเดี่ยวไมโครโฟนในร่างเปลือยเปล่านั้นมันเป็นเรื่องที่ควรชื่นชมหรือไม่ แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตวัยसरून ในฐานะสหายแล้ว ผมพร้อมจะเป็นผู้บุกเบิกโลกใบใหม่ที่น่าจะได้เห็นกันในคำคินนี่

แต่ว่า ก็นั่นละสะท้อนผู้ชม

ทั้งเรื่องงานจำพวกคดี หรือเดี่ยวไมโครโฟนใต้สะดือของคิมูระก็ดี มันมันคือเรื่องรองลงไป

เอาจริงๆ คือคิมูระเข้ามาได้ผัดจังหวะแบบสุดๆ ใช้นิสัยไม่เคยดูกาลเทศะนี่ถือเป็นหนึ่งในเรื่องน่าปวดกบาลเกี่ยวกับคิมูระ

“เอ...เรื่องเที่ยวอิสระในวันที่สามนะ”

“ที่คิมูระคุงบอกว่าจะจัดประสบการณ์ชีวิตเด็กม.ปลายมาเล่านั่น หมายถึงอะไรหรอ?”

“ตอนนี้ช่วงเวลานั้นก่อนเถอะ”

สิ่งที่สำคัญที่สุดตอนนี้ คือประสบการณ์ชีวิตเด็กม.ปลายของผมนี้แหละ

“จากที่คุยค้างไว้เมื่อคืนนะ.....คือว่า ถ้ายังงี้ ช่วงเที่ยว
อิสระของวันที่สาม พวกเราสองคน——”

“สองคน.....?”

อายะจังมองผมกลับมาด้วยสายตาสุดเกรง

เป็นเวลากว่าสิบปี ในที่สุดผมก็กล้าใจกระโดดลงจาก
ระเบียงวัดคิโยมิสึ ไมลิ พุดให้ถูกคือเพิ่งเริ่มวิ่งเพื่อเสริมแรง
เตรียมกระโดด

“พวกเราสองคนไปเที่ยวกัน ดีมั๊ย?”

คำพูดที่ผมกล่าวออกไปด้วยศรัทธาที่เค้นมาจากทั้ง
ชีวิต ถูกกลบจนหายวับไปด้วยเสียงฟ้าคำรามอันละเหือนเลือน
ลั่น

เมื่อพวกเราสองคนเหินมองฟ้า ก็พบว่าท้องฟ้าสดใส
ที่เหมาะสมกับการทัศนศึกษาเป็นที่สุดถูกปกคลุมด้วยเมฆดำหนา
สองชั้น

“ช่วยแล้วๆ แบบนี้ฝนตกหนักแหง”

เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งวิ่งผ่านด้านข้างพวกเราไปพร้อม
กล่าวออกมาเช่นนั้น

หยาดฝนหยดแหล่ลงบนหน้าผากของผมที่เหงาหมอง
ฟ้า

จากนั้นแค่มองก็อึดใจ เมฆดำก็ควบตัวแน่นขึ้นจนคิดว่า
จะต้องมีฝนตกหนักไม่ก็มีฟ้าผ่าลงมาแน่ๆ เสียงก้องเมฆร้อง
ครืนๆ ไม่น่าไว้ใจดังกังวานมาจากที่ไกลๆ

“อายะจัง ทำไม่ได้แล้วละ วิ่งกันเถอะ”

“นั่นสิ ถ้าปล่อยให้ตัวเปียกชกตั้งแต่วันแรกคงหมดสนุกกันพอดี”

ถึงคำเชิญที่ผมอุตส่าห์รวบรวมความกล้าพูดออกไปจะเสียของ แต่ค่ายทัศนศึกษาศรavnนี้มันยังอีกยาวไกล น่าจะยังมีโอกาสอีกหลายครั้ง

พวกเราแบกสัมภาระขึ้นป่าแล้วมุ่งหน้าไปยังลึบบีซของเรียวกัง เพราะข้าวของที่เอามาออกค่ายด้วยมีอยู่ไม่น้อย ทำให้ไม่สามารถวิ่งสุดฝีเท้าได้ ที่ทำได้ก็คือเดินเร็วเพื่อไปถึงจุดที่มีหลังคากำบังให้ทันเท่านั้น

และไม่ใช่แค่พวกเรา เพราะเพื่อนร่วมชั้นทุกคนก็รีบออกตัวในทันทีโดยไม่ต้องมีใครบอก

“ขวยละ ตกหนักแล้ว”

มานฝนรุนแรงขึ้นภายในช่วงไม่กี่วินาที ผมตัดสินใจเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นกว่าเดิม

ท่ามกลางสายฝนกระหน่ำ จู่ๆ ผมก็สัมผัสได้ถึงบางสิ่งจนต้องหยุดเท้าลง

พูดได้แค่มันเป็น “บางสิ่ง” เป็นความรู้สึกชวนให้ไม่สบายตัว รวากับสึลันของบรรยากาศที่ห่อหุ้มพวกเราอยู่ได้แปรเปลี่ยนไป

ทั้งๆ ที่ไม่ได้เรียกให้หยุด แต่อายะจังกัหยุดเท้าลงพร้อมกับผม

“.....”

ไม่มีเวลาจะบอกกันด้วยคำพูด ไม่สิ มันไม่มีคำพูดที่ใช้

อธิบายสิ่งนี้ได้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว

ตรรกะและเหตุผลปลิวหายไป เหลือเพียงผลลัพธ์ที่ต้องกลายเป็นเช่นนั้นอยู่เบื้องหน้า จากนั้นร่างกายของมันก็ยับไปเอง

พริบตาต่อมาหลังจากที่ผมจับมืออายะจังไว้ แสงสว่างวานก็พุ่งเข้ามาหาพร้อมเสียงดังลั่น

ปกติเวลามีฟ้าผ่าในที่ใกล้ตัว จะต้องเห็นลำแสงก่อน จากนั้นหลายวินาทีเสียงดังสนั่นถึงจะตามมา นั่นเพราะความเร็วที่ใช้เดินทางผ่านอากาศของแสงและเสียงนั้นไม่เท่ากัน นี่คือนิ่งที่ผมเรียนรู้มาจากวิชาวิทยาศาสตร์ตอนประถม

ดังนั้นแล้ว การได้ยินเสียงฟ้าผ่าพร้อมกับเห็นแสงแบบนี้ก็เท่ากับ...

ผมยังสามารถครองสติเอาไว้ได้ แต่สัมผัสอื่นๆ เลือนหายไปอย่างรวดเร็ว

สิ่งสุดท้ายที่เหลืออยู่คือความอบอุ่นจากมือของอายะจัง ก่อนที่สติสัมปชัญญะของผมจะจมหายไปในความมืด

สิ่งแรกที่ได้รับกลับมาก็คือประสาทสัมผัสทางผิวหนัง
ถึงจะอธิบายออกมาไม่ได้ แต่สัมผัสของอากาศในตอนนั้นแตกต่างจากที่ผ่านมาอย่างชัดเจน

ต่อมาก็คือกลิ่นดินกลิ่นหญ้า รุนแรงที่ลอยเข้าสู่ส่วนลึก

ของโพรงจิ้งจอก

ในระหว่างที่ค่อยๆ สูดหายใจลึก สัมผัสของแขนขาที่ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

เมื่อลืมตาขึ้น สิ่งที่อยู่ตรงหน้าผมก็คือกำแพงใหญ่ยักษ์
กำแพง——ไม่ลิ ไม่ใช่ พื้นดินต่างหาก

ตอนนี้ผมกำลังนอนหงายที่มดินอยู่ แต่มันแข็งเกินกว่า
จะเป็นดิน แถมผิวไม่ได้เรียบเหมือนพื้นยางมะตอย เป็นเหมือน
แผ่นหินที่มีรอยตะปุ่มตะป่ำมากกว่า

“อุก.....”

เมื่อประสาธสัมผัสทั้งห้ากลับมามี ผมก็ค่อยๆ ยกตัวขึ้น
นั่ง ผมกะพริบตาปริบ ๆ แล้วมองไปรอบตัว สิ่งที่เห็นคือทิวไม้
ที่เรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ภาพรอบ ๆ ตัวผมยังมีคอยู่ ตอนแรกคิดว่าเป็นเพราะ
สติยังกลับมาไม่เต็มที่ แต่จำมันไม่ใช่

นี่มันตอนกลางคืน

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานแค่ไหนหลังจากที่ฟ้าผ่า แต่ตอน
นี้พระอาทิตย์ตกดินไปเรียบร้อยแล้ว ทำให้บริเวณโดยรอบถูก
ห่อหุ้มโดยความมืดมิดของค่ำคืน แต่ก็ยังมีบางสิ่งที่รู้สึกว่
ผิดแผกไป กลางคืนที่ห่อหุ้มร่างผมอยู่ตอนนี้ ไม่ใช่กลางคืนที่ผม
รู้จัก

ในที่สุดผมก็รู้ว่าอะไรกันแน่ที่ผิดแผก

ไม่ว่าจะเป็นสถานที่แห่งนี้ในประเทศญี่ปุ่น ก็ไม่มีทาง
มืดถึงขั้นไม่มีแสงแบบนี้ไปได้ ทั้งแสงจากไฟถนน ตู้ขายของ

อัตโนมติ ร้านสะดวกซื้อ แสงไฟจากรถยนต์และรถจักรยาน
สมาร์ทโฟน---

แต่รอบตัวผมตอนนี้ ไม่มีแสงแบบที่ว่าเลยแม้แต่น้อย
มันก็ไม่ได้มืดสนิทปิ๊ดปิไปเสียทีเดียว แสงสว่างนะมีอยู่
แต่มันช่างเลือนราง

มีแสงสีส้มที่เห็นริบหรี่จากทีไกลๆ มีคนผิงไฟอยู่ริ้นะ?
แล้วก็มีแสงสีขาวอมฟ้าจากดวงจันทร์และดวงดาวที่
ส่องประกายอยู่บนฟ้า

แสงเล็กจ้อยจากสองแหล่งนี้ ส่องสว่างให้โลกไม่ต้อง
กลายเป็นสีดำสนิทไปเสียทีเดียว

หลังจากสำรวจดูโลกรอบตัวเสร็จ ผมก็เพิ่งนึกออกว่า
มือขวาของตัวเองกำลังจับอะไรอยู่ในมือขวาของผม คือฝ่ามือ
อ่อนนุ่มของเด็กสาวผู้เป็นเพื่อนสมัยเด็ก

“อายะจัง!”

ดูเหมือนผมจะหมดสติไปโดยที่จับมือขวาของเด็กสาว
นามจินโน อายะเอาไว้

ผมใช้มือซ้ายจับข้อมือของอายะจัง แล้วเขย่าเบาๆ พร้อม
กับเรียกชื่อ

“หิม.....โคสุเกะ.....?”

ค่อยยังชั่ว ดูเหมือนจะแค่หมดสติไปเหมือนกับผม

“เดี๋ยวนะ.....มีฝ่าผาลงมา แล้วจากนั้น.....ที่นี่ ที่ไหน?”

“ไม่รู้สิ ฉันก็เพิ่งจะฟื้นเมื่อสักครู่นี้เอง”

“สวนของเรียวกิง.....รีเปล่านะ?”

เมื่อมองดูรอบตัวอีกครั้งก็พบว่าพอจะเป็นไปได้ ทั้งต้นไม้ที่ถูกตัดใบแต่มีกิ่งอย่างเป็นระเบียบ พื้นทางเดินหินที่ถูกปูอย่างประณีต มีสิ่งปลูกสร้างที่ดูคล้ายเพิงพักอยู่ห่างไปเล็กน้อย แต่บรรยากาศมันดูไม่เหมือนสวนญี่ปุ่นตามแหล่งท่องเที่ยวเลย ออกไปทางยุโรปเสียมากกว่า

ตกลงว่า ที่นี่คือสวนของเรียวกังงั้นหรือ?

แต่มาลองคิดต่ออีกนิด ถึงจะใช้มันก็มีติดอยู่ดี

ถ้าตอนนั้นพวกเราถูกฟ้าผ่าจนหมดสติไป ก็ไม่น่าจะถูกทิ้งเอาไว้ตรงนั้น แล้วถ้ามีคนมาพาตัวไป ก็ควรจะพาคนหมดสติไปที่อื่นนอกจากโรงพยาบาลมันก็เป็นอะไรที่พิลึกเอาமாக ๆ

เดี๋ยวก่อนนะ มนุษย์เรามีโดนฟ้าผ่าแบบเต็มๆ แล้วยังมีชีวิตอยู่ต่อได้ด้วยหรือ?

อย่าบอกนะว่านี่เป็นโลกหลังความตาย ไม่งั้นก็เป็นประสบการณ์วิญญูณ์ออกจากร่าง

ในตอนที่มีความรู้สึกหนาววาบเข้าสู่ใจแผ่นหลัง ผมงก็สังเกตเห็นบางสิ่ง

“-----”

เมื่อผมกำลังจะส่งเสียงออกไปโดยไม่รู้ตัวนั่นเอง

ก็มีเงาของมนุษย์ปรากฏขึ้นในจุดที่ห่างไปเล็กน้อย

แสงจันทร์เลื่อนรางส่องลงมาจากรูปทำให้ผมมองเห็นว่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นคือเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ผมแทบลืมหายใจ

ในเลี้ยวหน้าที่แรกมันคือความตกใจ แต่ในเลี้ยวหน้าที่ต่อ

มา สิ่งที่ทำให้ผมถึงกับจิงจังก์ก็คือความงดงาม

ดวงตาสีฟ้าสดใสที่งดงามราวกับมีอัญมณีฝังอยู่ภายใน
ใบหน้านามได้รูปราวตุ๊กตา เรือนผมสีทองงดงามราวกับถูกหวิ
ด้วยแสงจันทร์ และชุดเดรสสีขาวบริสุทธิ์ที่ห่มร่างนั้นอยู่

เป็นชุดที่ทั้งคลาสสิกและดูเป็นทางการ---คนที่ใส่ชุด
แบบนี้แล้วขึ้นคงจะมีแต่ระดับดาราฮอลลีวูด ไม่ก็เชื้อพระวงศ์
จากประเทศไหนสักแห่ง ลองให้ปุณคนคนรากหญ้าลองใส่ดูสิ
คงจะโดนหาว่า “ถูกชุดใส่อยู่มากกว่าจะเป็นฝ่ายใส่ชุด” แน่ๆ
แต่เด็กสาวคนนี้ก็กำลังสวมชุดนี้อยู่อย่างไม่ติดขัดราวกับเป็นชุด
ธรรมดาที่ใส่อยู่ประจำ

คำศัพท์ที่ผุดขึ้นในหัวของผมตอนนี้ก็คือ “เจ้าหญิง”

อายุก็น่าจะอยู่ราว ๗ ม.ปลายเหมือนพวกผม---ไม่สิ
ประมาณม.ต้นๆสักกว่า

เกี่ยวได้เป็นแหล่งท่องเที่ยวชื่อดัง ชาวต่างชาติก็มีอยู่
ไม่น้อย แต่ไม่มีเด็กสาวที่ดูงดงามราวภาพวาดแบบนี้อยู่แน่ๆ

ผมและเด็กสาวจ้องมองกันและกันโดยไม่พูดอะไรอยู่
ครู่หนึ่ง

ทันใดนั้นผมก็ได้สติ ไม่ว่าเด็กสาวคนนี้จะป็นใคร เขา
จะต้องรู้แน่ๆ ว่าทำไมพวกเราถึงมานอนกองกันอยู่ที่นี้ หรือ
อย่างน้อยที่สุดก็ต้องรู้ว่าที่นี่คือที่ไหน

“คือว่า.....อ่า ถ้าเป็นภาษาอังกฤษดีกว่ามั๊ง? อ่า ต้อง
พูดว่าไหงว่า เอ-”

ในตอนที่ผมกำลังจะสาปแช่งระบบการเรียนภาษา

อังกฤษของประเทศญี่ปุ่นที่เน้นเฉพาะด้าน Reading และ Writing

“เอาจริงดิ”

เจ้าหญิงพึมพำออกมา

MAJKA (เอาจริงดิ)

เรื่องจริงนะหรือ? เร็วลึ? เป็นคำที่มีความหมายในภาษาญี่ปุ่นเช่นนั้น

“เมื่อก็ อายะจัง.....ไม่ได้พูดใช่ไหม?”

ผมถามออกไปโดยไม่รู้ตัว และพบว่าอายะจังกำลังส่ายหน้าด้วยสีหน้าตกใจเล็กน้อย

อีกด้านหนึ่ง บนใบหน้าของเจ้าหญิง (ชื่อชั่วคราว) กลับมีสีหน้าของความตกใจที่รุนแรงกว่าพวกเรามาก

“เห? เอาจริงดิ? เอาจริงดิเอาจริงดิ?”

เจ้าหญิงพูดไปก็มือขึ้นหยิบแก้มตัวเองไป

“เจิบ... จึ้น นี่ก็เรื่องจริงอะดิ โอโฮ ได้เป็นพยานในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์เข้าจนได้ อุหว่า ตายๆ อะไรมันจะบังได้ปานนี้เจ้าคะ”

ดูเหมือนจะเป็นเจ้าหญิงที่นิยมศัพท์วัยรุ่นในระดับเกรียนม.ต้นเสียด้วย

แต่เขาคงไม่ใช่เจ้าหญิงจริง ๆ หรือ? น่าจะเป็นเด็กสาวชาวต่างชาติที่รู้ศัพท์ญี่ปุ่นแค่จำกัด แต่จะว่าไปก็ถือว่าพูดได้คล่องอยู่นะ

ที่จริงก็เข้าใจตรงคำว่า “เจ้าคะ” ที่อยู่ท้ายประโยคนิด

หน่อย แต่ถ้าสื่อสารด้วยภาษาญี่ปุ่นได้แบบนี้ก็โล่งใจไปเพราะ
หนึ่ง

“ว่าแต่ ไคสุเกะ”

“หืม?”

“จะจับมือฉันไปถึงไหน?”

มือที่จับเอาไว้ตั้งแต่ก่อนฟ้าผ่า จนถึงตอนนี้ผมยังไม่ได้
ปล่อยเลย

“ก็แบบ ตั้งใจจะจับจนกว่าอายะจังจะบอกให้ปล่อยนั่น
แหละ”

“งั้นฟังไว้นะ ปล่อยมือ”

“ครับแม่”

แต่มือของอายะจังที่ผมกำลังจะปล่อยด้วยความรู้สึก
เสียดาย กลับจับมือของผมกลับมาแน่น

อะ อ้าว? หรือนี่จะเป็นอาการชินเดอเร⁵ ที่เล่าขานกัน
มาเป็นตำนาน

เมื่อปรายตามองไปด้านข้าง ช่างน่าเสียดายที่พบว่า
สายตาของอายะจังไม่ได้จับจ้องมาที่ผม

อายะจังแหงนมองขึ้นบนฟ้าไกล ในตำแหน่งที่เคยมี
ดวงจันทร์ส่องสว่าง

แต่บนนั้นไม่มีพระจันทร์อีกแล้ว และไม่ได้หายเข้าไป
ซ่อนในกลีบเมฆด้วย

⁵ ชินเดอเร - คนปากไม่ตรงกับใจ

มองไม่เห็นแม่หมูเมฆ ---- มองไม่เห็นแม่ท้องฟ้า
มีเงาใหญ่ยักษ์คันระหว่างท้องฟ้ากับพื้นที่เรายืนอยู่
“เอาจริง.....ดิ.....”

แล้วคำว่า MAJKA (เอาจริงดิ) ก็หลุดออกจากปาก
ของผมเช่นกัน

แบบนี้เอง เวลาคนเราเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝัน สมอง
ก็มักจะไม่นึกถึงคำพูดที่เป็นการเป็นงาน แต่จะมีคำศัพท์สั้นๆ
หลุดออกมาก่อนนี่เอง

ผมผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว
ก่อนจะจับมือของอายะจังกลับไปแน่นขึ้น
ในสถานการณ์ที่ไม่รู้ที่มาที่ไปเช่นนี้ ผมก็อยากจะจับ
สิ่งที่เป็นเนื้อเป็นหนังและมีอยู่จริงเอาไว้ให้แน่นที่สุด
ตอนแรกสุด มันเป็นเหมือนเงาใหญ่ยักษ์ที่ระบายนับ
บนท้องฟ้า แต่มันช่างใหญ่โตมโหฬารจนตอนนี้ไม่รู้แล้วว่ามัน
คืออะไร

ผมหือตามองเข้าไปในความมืด จนตอนนี้เห็นเงาร่างๆ
เป็นรูปร่างขึ้นมา

สิ่งแรกที่มองเห็นก็คือ ปีก
ต่อด้วยท้อง หาง ขา ข้อมือ คอ และหัว
เป็นร่างของมังกรยักษ์ที่ถลาร่อนไปบนท้องฟ้า
ผมสัมผัสได้ว่าเส้นขนจากทั่วทั้งร่างกำลังตั้งชูชัน
ภาพที่ผมผู้ตัวเล็กจ้อยมองโลก กำลังถูกแผ่ทับและ
บดขยี้จนราบคาบด้วยพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างเทียบกันไม่ได้

——สัมผัสที่มีความลื่นหวั่นและความอภิมรณปะปนกันเล่นผ่านไปถึงต้นหลัง

เจ้ามังกรแหวกว่ายบนผืนฟ้าอย่างใจเย็นพร้อมเกล็ดที่ส่องสะท้อนแสงจันทร์ มันไม่เสียเวลาก็มองมองมนุษย์ตัวเล็กจ้อยอย่างพวกเรา และร่อนกลาต่อไปราวกับตัวเองเป็นผู้ครอบครองสรรพสิ่งบนผืนฟ้า

ราชันแห่งเวหาที่เมื่อครู่ยังสยายปีกอยู่เหนือพวกเราไปไม่มาก ตอนนี้หมุนควงสว่างสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ก่อนจะเปิดขากรรไกรใหญ่ยักษ์ชี้ไปทางดวงจันทร์

มันส่งเสียงร้อง หรืออาจจะเคঁหา

ตัวผมที่ได้แต่แหงนหน้ามองอยู่ใกล้ ๆ ไม่อาจตัดสินใจในข้อนั้นได้ มันอาจจะพยายามกลืนดวงจันทร์เข้าไป หรืออาจจะพยายามหักทลายพวกเราก็คงเป็นไปได้ทั้งนั้น

เจ้ามังกรบินไกลออกไปทั้ง ๆ อย่างนั้น ราวกับกำลังไล่ตามสิ่งที่เรียกว่าจิตวิเศษ

ทั้งผมและอายะจัง จ้องมองความมืดที่มังกรบินตัวยักษ์ทะยานผ่านไปด้วยแวตาคมม่อล่อยอยู่ครู่หนึ่ง

“อะเฮ็ม”

เสียงกระแอมที่ฟังดูตั้งใจดีสติของพวกเราคืนมา

ก่อนที่พวกเราจะเปลี่ยนเป้าสายตาจากบนฟ้าไปยังเด็กสาวที่ยืนอยู่บนพื้นโลก

ท่าทีของเด็กสาว (เจ้าหญิง) ในตอนนี้กำลังบอกว่างาง